

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

Kielce, dnia 04.05.2018 r.

NACZELNY SĄD ADMINISTRACYJNY
w Warszawie
za pośrednictwem
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO
w Warszawie

Strona skarżąca:

Stowarzyszenie Obrona Zwierząt
ul. 11 Listopada 29, 28-300 Jędrzejów
reprezentowane przez
adw. Magdalenę Nadgowską- Makarewicz
ul. Warszawska 28/11, 25-312 Kielce

Uczestnik postępowania:

Samorządowe Kolegium Odwoławcze
w Warszawie

Skarga kasacyjna
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z dnia 13.02.2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2504/17

Na podstawie art. 173 § 1 ustawy z dnia 30.08.2002 r. prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U.2017.1369 j.t.), zwanej dalej p.p.s.a., działając w imieniu Stowarzyszenia Obrona Zwierząt - zwanego dalej Stowarzyszeniem, na mocy pełnomocnictwa, które stanowi załącznik do niniejszego pisma, udzielonego mi przez Agnieszkę Lechowicz, prezesa Zarządu Stowarzyszenia, uprawnioną do reprezentacji Stowarzyszenia na podstawie § 17 pkt 8 rozdz. IV jego statutu, zaskarżam w całości wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 13.02.2018 r., sygn. akt IV SA/Wa 2504/17, prawidłowo doręczony w dniu 04.04.2018 r., oddalający skargę w przedmiocie odmowy stwierdzenia nieważności decyzji.

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

Wyrokowi temu **zarzucam**:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 141 § 4 p.p.s.a. poprzez nierozpatrzenie wszystkich zarzutów skargi, a więc brak precyzyjnego odniesienia do zarzutów związanych z nieważnością decyzji administracyjnej, wynikającą z naruszenia przepisów o właściwości i skupienie się głównie na przesłance rażącego naruszenia prawa, która to przesłanka w skardze do sądu I instancji w ogóle nie została wskazana oraz nieprzeanalizowanie kolejnego zarzutu skargi, tj. naruszenia art. 19 k.p.a.;
2. naruszenie prawa materialnego, tj.:
 - a) art. 9 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 13.09.1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (Dz.U.2017.1289 j.t.), zwanej dalej u.c.p.g., poprzez jego błędną wykładnię, wyrażającą się w nieuprawnionym utożsamianiu „obszaru działalności objętej zezwoleniem” z „miejscem świadczenia usług” (art. 7 ust. 6 u.c.p.g.), co skutkowało błędnym uznaniem przez sąd I instancji, że Wójt Gminy Jabłonna był właściwy miejscowo do wskazania w kwestionowanej decyzji obszaru działalności schroniska dla zwierząt jako *terenu Rzeczypospolitej Polskiej*;
 - b) art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 19 k.p.a., poprzez nieuwzględnienie skargi na decyzję, pomimo iż zezwolenie na prowadzenie schroniska dla zwierząt wydane zostało przez Wójta Gminy Jabłonna z naruszeniem przepisów o właściwości.

Z uwagi na powyżej sformułowane zarzuty **wnoszę o**:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i rozpoznanie skargi, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji;
- zasądzenie na rzecz skarżącego kosztów postępowania kasacyjnego, zgodnie z obowiązującymi przepisami, w tym kosztów zastępstwa procesowego;
- rozpoznanie skargi na rozprawie.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 13.02.2018 r. Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie, zwany dalej WSA, oddalił skargę Stowarzyszenia z dnia 16.08.2017 r. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia

2

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

26.06.2017 r., znak: KOA 3394/Ni/15, utrzymującą w mocy własną decyzję z dnia 14.10.2015 r., sygn. KOA 2546/Ni/15, odmawiającą stwierdzenia nieważności decyzji Nr 65/2015 Wójta Gminy Jabłonna z dnia 04.05.2015 r., zezwalającej Fundacji „Schronisko dla bezdomnych zwierząt w Józefowie” z/s w Józefowie, na prowadzenie działalności w zakresie prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt. Stanowisko WSA skarżący uważa za nietrafne i argumentuje jak poniżej.

1.

Przedmiotem postępowania o stwierdzenie nieważności decyzji administracyjnej jest wyłącznie ustalenie, czy ostateczna decyzja administracyjna poddana nadzorowi jest dotknięta *którkolwiek* z wad wymienionych w art. 156 § 1 k.p.a. Skarga Stowarzyszenia z dnia 16.08.2017 r. zarzucała kwestionowanemu zezwoleniu, jako wydanemu z naruszeniem przepisów o właściwości, uchybienie art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a.

Tymczasem WSA skupił się w swoich rozważaniach głównie na kwestii, czy przy wydawaniu przedmiotowej decyzji rażąco naruszono prawo. Badanie nie przyniosło innego rezultatu jak ten, że ta przesłanka unieważnienia decyzji w sprawie nie wystąpiła, gdyż brak tutaj oczywistości naruszenia, wymaganego charakteru naruszonej normy prawnej oraz racji ekonomicznych lub gospodarczych. Natomiast kwestia właściwości organu administracji publicznej (w tym przypadku wydającego zezwolenie), a więc odniesienie się do zarzutów wniosku Stowarzyszenia, potraktowana została przez WSA jedynie pobieżnie, tzn. ograniczono się do ustalenia, że przepisy o właściwości nie zostały naruszone, gdyż zgodnie z brzmieniem art. 7 ust. 6 u.c.p.g., zezwolenia udziela, w drodze decyzji organ gminy właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług. Schronisko umiejscowione jest na terenie gminy Jabłonna, zatem organem właściwym do wydania zezwolenia był wójt tej gminy, co też w sprawie nastąpiło. Poprzestając na tym, WSA nie stwierdził zatem naruszenia art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a., tj. wydania zezwolenia z naruszeniem przepisów o właściwości.

Jednocześnie WSA całkowicie powstrzymał się od rozstrzygnięcia istoty zarzutów Stowarzyszenia, tj. zbadania właściwości organu przy określeniu obszaru działalności objętej zezwoleniem, który dla prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt wskazany został w decyzji jako *teren Rzeczypospolitej Polskiej*. Obszar

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

działalności schroniska dla zwierząt, a dokładnie rzekoma nieostrość tego terminu, brak definicji legalnej i powstający na tym tle, w ocenie WSA, wątpliwy stan prawny oraz wynikająca stąd konieczność wykładni i rozbieżności interpretacyjne, analizowane były przez WSA wyłącznie pod kątem wystąpienia ewentualnego rażącego naruszenia prawa, tj. naruszenia przepisu art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., a nie art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a.

WSA nie dokonał oceny, czy działanie Wójta Gminy Jabłonna, który udzielił zezwolenia na prowadzenie działalności na *terenie Rzeczypospolitej Polskiej*, nie narusza art. 19 k.p.a., stanowiącego, że organy administracji publicznej przestrzegają z urzędu swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Nie przeanalizował również, jak takie określenie obszaru działalności ma się do art. 75a ust. 2 ustawy z dnia 02.07.2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U.2017.2168 j.t.) w związku z art 7 u.c.p.g. i art. 9 ust. 1 pkt 2 u.c.p.g., który nakazuje określenie w zezwoleniu obszaru działalności nim objętej. Choćby już z tego prostego zestawienia powyższych przepisów wynika, że nie może to być *teren Rzeczypospolitej Polskiej* (o czym szerzej w pkt. 2 skargi).

Tak więc WSA ustalił, że kwestionowane zezwolenie nie zostało wydane z naruszeniem art. 156 § 1 pkt 2 k.p.a., tj. z rażącym naruszeniem prawa. W rzeczywistości jednak, nie rozstrzygając istoty skargi, WSA powstrzymał się od kontroli działalności administracji publicznej w sprawie skargi na decyzję administracyjną. Nadto Sąd wydając przedmiotowe rozstrzygnięcie nie odniósł się do podnoszonego zarzutu naruszenia art 19 kpa. Powyższe stanowi naruszenie art. 141 par 4 ppsa.

2.

Wyrok WSA oddalający skargę, opiera się na takiej interpretacji przepisów art. 7–9 u.c.p.g., wedle której utożsamiono znaczenie ustawowych terminów „obszar działalności objętej zezwoleniem” (art. 8 ust. 1 pkt 2, art. 9 ust. 1 pkt 2) i „miejsce świadczenia usług” (art. 7 ust. 6). Najdobitniejszym przejawem utożsamiania obu tych pojęć przez WSA jest twierdzenie, jakoby z kwestionowanego zezwolenia wynikało jednoznacznie, że *obszarem działania jest wyłącznie miejsce w którym znajduje się schronisko* (str. 17 uzas. wyroku *in fine*). Tymczasem jest to oczywista nieprawda. Zapisy zezwolenia są w tym przypadku jasne i nie budzą żadnych wątpliwości:

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

- pkt 1.a. wskazuje m. in. miejsce świadczenia usług – *działka nr ew. 50, obręb 7 Józefów II, gmina Jabłonna*;

- pkt 1.b. określa obszar działalności – *teren Rzeczypospolitej Polskiej*.

Utożsamianie powyższych wskazań jest więc oczywiście błędne. Z przepisów u.c.p.g. wynika, że „miejsce świadczenia usług” ustala się w celu określenia organu właściwego do udzielenia zezwolenia, zatem oznacza ono fizyczną lokalizację zakładu na tle podziału administracyjnego kraju. Natomiast wskazanie „obszaru działalności” jest przedmiotem decyzji o udzieleniu zezwolenia, a więc rozstrzygnięciem władczym, dokonywanym w ramach regulowania działalności gospodarczej przez właściwy organ. Zakładając, iż mamy do czynienia z racjonalnym ustawodawcą, należy przyjąć, iż to rozróżnienie pojęciowe jest nieprzypadkowe i celowe.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż art. 75a ust. 1 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej stanowi zasadę, że zezwolenia na działalność regulowaną uprawniają do jej wykonywania na terenie całego kraju i przez czas nieokreślony. Jednocześnie ust. 2 dopuszcza wyjątki od tej zasady, określone tylko w przepisach *ustaw odrębnych* i wyłącznie ze względu na *nadrzędny interes publiczny*. Taki właśnie wyjątek wprowadza art. 7 ust. 1 u.c.p.g. w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 2 i art. 9 ust. 1b u.c.p.g. w przypadku zezwoleń na opróżnianie zbiorników bezodpływowych i transportu nieczystości ciekłych, ochrony przed bezdomnymi zwierzętami, prowadzenia schronisk dla bezdomnych zwierząt, a także grzebowisk i spalarni zwłok zwierzęcych i ich części. Art. 9 ust. 1 pkt 2 u.c.p.g. wyraźnie wymaga, aby zezwolenie określało obszar działalności objętej zezwoleniem. Na gruncie niniejszej sprawy powstaje więc zasadnicze pytanie: **w jakim celu ustawodawca wprowadził taki wymóg względem treści zezwolenia?** Przecież mógłby z niego zrezygnować, a wówczas zezwolenie na prowadzenie schroniska dla zwierząt zawierałoby co najwyżej tylko wskazanie miejsca świadczenia usług (czyli po prostu adres schroniska), a sama działalność mogłaby być legalnie prowadzona bez ograniczeń na terenie całego kraju, a nawet (od czasu wejścia Polski do Unii Europejskiej) Europy.

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

Błędne utożsamienie obu pojęć pozwoliło WSA na zaniechanie ustalenia swoistego znaczenia „obszaru działalności objętej zezwoleniem” w przypadku zezwoleń na prowadzenie schronisk dla zwierząt, co z kolei umożliwiło uchylenie się od oczywistego wniosku, że organ gminy nie może określić obszaru działania schroniska szerszej niż obszar tej gminy. Powyższe uchybienia WSA spowodowały, że nie rozstrzygnął on istoty skargi, tj. **nie zbadał właściwości organu przy określeniu obszaru działalności objętej zezwoleniem** (o czym szerzej w pkt. 1 skargi).

Zarówno we wniosku do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Warszawie z dnia 11.08.2015 r. o wszczęcie postępowania w sprawie stwierdzenia w części nieważności decyzji z powodu wydania jej z naruszeniem przepisów o właściwości, jak i w skardze do WSA z dnia 16.08.2017 r., strona skarżąca konsekwentnie podnosiła, dlaczego „obszar działalności objętej zezwoleniem” w przypadku schroniska dla zwierząt dotyczy gminy lub jej części i oznacza teren, skąd te zwierzęta pochodzą (czyli obszar na jakim zostały ujęte). Skarżący argumentację tę w całości podtrzymuje. Jednak w uzasadnieniu skarżonego wyroku WSA w ogóle się do niej nie odniósł. Stwierdził jedynie, że unieważnienie w części przedmiotowego zezwolenia nie ma uzasadnienia, gdyż działalność schronisk dla zwierząt jest „wyjątkowo pożyteczna” i służy społecznościom lokalnym, poprzez zapobieganie bezdomności zwierząt, jak również przez ochronę tych społeczności przed zwierzętami pozbawionymi opieki (str. 16 uzas. wyroku). Takie tezy WSA są jednak wyjątkowo nietrafne, bo niedopuszczalnie ogólnikowe, a wręcz gołosłowne. Świadczą również o niewzięciu pod uwagę treści przepisów prawa, które obowiązek „zapewnienia miejsca w schronisku” przypisują nie przedsiębiorcom, lecz gminom, i które znajdują się nie w u.c.p.g., lecz w ustawie z dnia 21.08.1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U.2017.1840 j.t.), zwanej dalej: u.o.z. Konieczność brania pod uwagę przepisów u.o.z. przy interpretacji kwestii zezwoleń dla przedsiębiorców prowadzących schroniska jest więc oczywista i była już rozpatrywana przez NSA (o czym poniżej). Jednakże wnioski NSA z takiej interpretacji celowościowej były zupełnie przeciwne do tych, do których doszedł WSA w skarżonym wyroku. Ponadto, zupełnie na marginesie, skarżący wskazuje, że umknął WSA fakt, iż od dnia 01.01.2012 r. „ochrona przed bezdomnymi zwierzętami” przestała być zadaniem własnym gmin i nie pozostaje aktualnie w żadnym związku z zadaniem

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

określonym w u.o.z. jako „zapewnienie bezdomnym zwierzętom opieki oraz ich wylapywanie”.

Stanowisko WSA jest oderwane od przepisów prawnych, również dlatego, że z punktu widzenia u.c.p.g., prowadzenie schronisk jest działalnością regulowaną właśnie po to, aby zapewnić i nadzorować właściwe wykonywanie zadania gminy, zatem ograniczenia w przyjmowaniu zwierząt są tu na pierwszym planie i jak najbardziej służą misji schronisk (a przez to dobru zwierząt), a nie przeczą jej. WSA nie wziął jednak pod uwagę, że schroniska dla bezdomnych zwierząt opisane w u.c.p.g. nie są instytucjami powołanymi dla jakiejś szczytnej idei (dobro, ochrona zwierząt, opieka nad nimi), lecz stanowią wyłącznie przejaw działalności gospodarczej. W istocie, cel działania schronisk dla bezdomnych zwierząt nie jest dostatecznie określony w przepisach prawa. Można go wywodzić z definicji zawartej w u.o.z., która mówi o „opiece”, lecz odnosi się to wyłącznie do schronisk prowadzonych przez organizacje społeczne – art. 11 ust. 4 (organizacje społeczne, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, mogą zapewniać bezdomnym zwierzętom *opiekę i w tym celu* prowadzić schroniska dla zwierząt, w porozumieniu z właściwymi organami samorządu terytorialnego). Natomiast **w u.c.p.g. do dzisiaj nie wskazano jakiegokolwiek celu działania schronisk dla zwierząt**. Właśnie dlatego prawidłowa realizacja tego zadania publicznego wymaga, aby działalność schronisk, regulowana na gruncie u.c.p.g., była ściśle związana z właściwością terytorialną gmin, tj. ich kompetencjami i odpowiedzialnością. Świetnie dostrzegł to Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 17.03.2015 r., sygn. akt. II OSK 2136/13:

*(...) zezwolenie jest formą reglamentacji działalności gospodarczej prowadzonej w związku z nałożonym na gminę obowiązkiem zapewnienia opieki bezdomnym zwierzętom i ich wylapywania. Publiczny charakter tego zadania własnego oraz obowiązek spełnienia wymagań określonych w uchwale rady gminy uprawnia do stwierdzenia, że „obszar działalności objętej zezwoleniem” to obszar zamykający się w granicach gminy, w której zadanie będzie realizowane. (str. 11 uzas. wyroku *in fine*).*

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

WSA zna ten wyrok, a nawet wydaje się go podzielać, co więcej przyznaje, że obszarem działania schroniska powinna być objęta wyłącznie gmina. A jednak, nawet tak drastyczne przekroczenie opisanych ram przy zakreślaniu obszaru działalności (jakim jest wskazanie terenu Rzeczypospolitej Polskiej) nie przekonuje Sądu do unieważnienia w tym punkcie zezwolenia.

Zapadły na tle powyższego orzeczenia NSA, wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z dnia 22.09.2015 r., sygn. akt II SA/Łd 559/15, tłumaczy to tak, że skoro odławianie bezdomnych zwierząt i ich umieszczanie w schronisku odbywa się wyłącznie na podstawie uchwały rady gminy, o której mowa w art. 11a u.o.z., to umocowanie przedsiębiorcy do sprawowania opieki nad tymi zwierzętami w imieniu gminy musi się ograniczać do terenu danej gminy, gdyż władztwo gminy odnosi się tylko do jej terytorium:

A zatem tak odławianie zwierząt jak i prowadzenie schroniska dokonuje się na podstawie aktów określonych organów danej gminy i zamyka się w granicach tej gminy. Konsekwentnie zezwolenie udzielone Longinowi Siemińskiemu mogło się odnosić wyłącznie do powyższego zakresu. Wobec powyższego – powtarzając za Naczelnym Sądem Administracyjnym – należy uznać, że 'obszar działalności objętej zezwoleniem' to obszar zamykający się w granicach gminy, w której zadanie będzie realizowane. (str. 10 uzas. wyroku).

Na uwagę zasługuje również wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gdańsku z dnia 24.01.2018 r., sygn. akt II SA/Gd 691/17:

Z powyższych względów należy uznać, że skoro odławianie bezdomnych zwierząt i ich umieszczanie w schronisku odbywa się wyłącznie na podstawie uchwały rady gminy, o której mowa w art. 11a ustawy o ochronie zwierząt, to umocowanie to musi się ograniczać do terenu danej gminy, gdyż władztwo gminy odnosi się tylko do jej terytorium. Zatem tak odławianie zwierząt jak i prowadzenie schroniska dokonuje się na podstawie aktów określonych organów danej gminy i zamyka się w granicach tej gminy. (str. 13 uzas. wyroku).

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

Wreszcie wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 31.01.2014 r., sygn. akt II SA/Kr 1477/13 (zapadły w analogicznych okolicznościach faktycznych i identycznym stanie prawnym jak w niniejszej sprawie):

Odnosząc się do kwestii obszaru działania schroniska, który został określony jako teren całej Polski stwierdzić należy, że zgodnie z art. 7 ust. 6 zezwolenia, o których mowa w ust. 1 udziela w drodze decyzji wójt, burmistrz lub prezydent miasta właściwy ze względu na miejsce świadczenia usług. Zatem powinno się odnieść możliwość prowadzenia schroniska dla bezdomnych zwierząt do terenu gminy Raclawice. (str. 8 uzas. wyroku).

Wyrok ten spowodował unieważnienie decyzji organu gminy zezwalającej na prowadzenie schroniska w Raclawicach w punkcie określającym obszar działalności jako teren Polski.

Ostatecznie WSA podniósł argument, że w trakcie postępowania nie zostało udowodnione, aby w schronisku w Józefowie umieszczane były zwierzęta spoza terenu gminy Jabłonna. Wnioskodawca do tej pory nie uważał za zasadne przytaczać argumentów potwierdzających tę okoliczność, gdyż nie ma ona znaczenia dla kwestii unieważnienia w części zezwolenia (przedsiębiorca otrzymał zezwolenie na obszar całego kraju, a więc z niego korzysta). Teraz, z ostrożności procesowej, informuje, że schronisko w Józefowie od lat współpracuje z min. 10 gminami (informacja publiczna 7 gmin w załączniku).

Na marginesie wskazać należy na dotkliwą dla skarżącego niekonsekwencję sądów administracyjnych, orzekających w sprawach zezwoleń na prowadzenie schronisk dla zwierząt. Postępowanie zakończone wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 17.01.2018 r., sygn. akt. II SA/Ke 850/17, dotyczyło wniosku skarżącego o cofnięcia zezwolenia Maciejowi Glijer, prowadzącemu działalność pod nazwą BAROS, na prowadzenie schroniska dla bezdomnych zwierząt – z powodu naruszania warunków zezwolenia. Niewypełnianie warunków zezwolenia przez przedsiębiorcę polegało na łamaniu jego zapisów, dotyczących obszaru działalności prowadzenia schroniska. W decyzji określono bowiem obszar działalności objętej zezwoleniem – *Gmina Suchedniów*, podczas gdy

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

przedsiębiorca Maciej Glijer już od momentu uzyskania zezwolenia, konsekwentnie ignorował ten zapis i prowadził współpracę z min. 6 gminami (poza gminą Suchedniów). Jednakże w trakcie postępowania administracyjnego, na wniosek przedsiębiorcy organ gminy zmienił ten istotny punkt zezwolenia, formułując go jako *teren całej Polski*. Ta zmiana była przyczyną oddalenia skargi Stowarzyszenia, gdyż sąd uznał, że podmiot prowadzący schronisko stosuje się do tak zakreślonego zezwolenia i dlatego nie sposób uznać, aby je naruszał, a zarzuty skargi zmierzają w istocie do podważenia prawidłowości decyzji, która nie jest przedmiotem rozpoznania w sprawie, a której ewentualne wyeliminowanie z obrotu prawnego mogłoby nastąpić poprzez uruchomienie postępowania w stosownym, odrębnym trybie (str. 6 uzas. wyroku). Jednak gdy skarżący inicjuje takie postępowanie (jak w niniejszej sprawie) jego skarga również nie zostaje uwzględniona, gdyż sąd stwierdza z kolei, że umieszczenie w decyzji informacji o obszarze działania jako całej Polski, w postępowaniu nadzorczym nie jest przesłanką unieważnienia decyzji (str. 17 uzas. wyroku *in fine*). Jest to więc klasyczna kwadratura koła, w której argumenty skarżącego nie mają żadnych szans, gdyż są znoszone wzajemnie wykluczającymi się stanowiskami sądów.

Podsumowując, w niniejszej sprawie jasnym jest, że wskazanie w zezwoleniu terenu RP jako obszaru działania schroniska dla zwierząt narusza przepisy o właściwości. W związku z tym przedmiotowe zezwolenie wydane zostało z naruszeniem art. 156 § 1 pkt 1 k.p.a. w zw. z art. 19 k.p.a., który nakazuje, aby organy administracji publicznej z urzędu przestrzegały swojej właściwości rzeczowej i miejscowej. Pomimo to, WSA skargę oddalił, czym naruszył powyższe przepisy.

Z uwagi na opisane błędy popełnione przez sąd I instancji, skarżony wyrok nie powinien się ostać w obrocie prawnym. W związku z tym skarga niniejsza jest zasadna i w całości zasługuje na uwzględnienie.

ADWOKAT
Magdalena Nadgowska-Makarewicz

KANCELARIA ADWOKACKA
Adwokat Magdalena Nadgowska-Makarewicz

Załączniki:

1. informacja publiczna 7 gmin
2. 2 odpisy skargi kasacyjnej wraz z załącznikami
3. odpis KRS Stowarzyszenia
4. pełnomocnictwo